

DE DANSKE PATENTAGENTERS FORENING

(Patentagentforeningen)

Kapitel I. Tillægspatenter.

I Tyskland var ordningen med tillægspatenter foreslået ophævet, men er alligevel i den nyligt ændrede patentlov opretholdt med henblik på at undgå, at måske betydningsfuld videreudvikling hemmeligholdes, hvilket ville være imod det for patentloven grundlæggende princip at opmuntre opfindere til at publicere deres opfindelser og dermed øge den tilgængelige tekniske dokumentation. Ændringen i Tysklands holdning til tillægspatenter er kommet så sent, at andre lande, som f. eks. England, ikke har kunnet nå at reagere.

Det er bemærkelsesværdigt, at netop Tyskland, der har været primus motor ved affattelsen af Den europæiske Patentkonvention og medvirkende til forslaget om afskaffelse af tillægspatentordningen bl. a. i Danmark, nu, hvor den nationale tyske lov skal tilpasses konventionen, alligevel fastholder systemet med tillægspatenter. Der synes hermed at foreligge en ny situation, som bør give Folketinget anledning til nøje efterprøvning.

Selv om der fra tysk side ikke er givet anden begrundelse end den ovenfor anførte, kan man ikke se bort fra, at der kan være to andre og set fra forskellige synsvinkler måske væsentligere begrundelser, der kan udtrykkes med slagordene »national begunstigelsesordning« og »konventionens utilstrækkelighed«.

Den anden mulige begrundelse, nemlig at der foreligger en national begunstigelsesordning, forklares ved, at det nationale patentsystem fortrinsvis vil blive udnyttet af statens egne borgere. Set med nationale øjne bør det derfor gøres så attraktivt som muligt. Af nationale konkurrencemæssige hensyn er det ønskeligt, at den nationale industri på hjemmemarkedet kan beskytte sig bedst og billigst muligt mod den udenlandske, der vil være fristet til blot at bruge det europæiske patentsystem og i den givne situation vil vige tilba-

ge for at belaste budgettet med en ny kostbar europæisk patentansøgning ved enhver videreudvikling af en opfindelse.

Den tredje og for patentsagkyndige væsentligere begrundelse kan være den, at man allerede nu har erkendt, at de særlige problemer, der opstår for opfindere, som arbejder med opfindelseskomplekser, ikke er løst ved Den europæiske Patentkonventions Art. 56. Vedrørende dette patentteknisk komplicerede problem kan henvises til artiklen »Kollision mellem samtidigt løbende patentansøgninger under det såkaldte »Whole Contents« princip« i NIR, Nordisk Immaterielt Rättsskydd, årgang 39 1970, s. 225–251, hvoraf et særtryk vedlægges.

Bestemmelsen i den nævnte Artikel 56, som nu også indføres i det danske lovforslag § 2, stk. 2 (til erstatning for den væsentligt mere urimelige, gældende § 2, 2, 2.) vil stadig medføre, at en forudseende ansøger må beskrive sin opfindelse så knapt som overhovedet muligt af hensyn til ønsket om at kunne komme igennem med sine eventuelle senere patentansøgninger, uden at beskrivelsen i hans egen tidligere ansøgning kommer til at stå i vejen for en effektiv beskyttelse. Dette krav om minimumsbeskrivelse kolliderer med lovforslagets § 52, stk. 1, nr. 2, der gør det muligt at kende et patent ugyldigt, hvis beskrivelsen ikke er så tydelig, at en fagmand på grundlag deraf kan udøve opfindelsen. Her er kravet en maksimumsbeskrivelse, hvori fremtidige opfindelser hørende til et opfindelseskompleks i det mindste må antydes, hvis de er nødvendige for forståelsen af muligheden for opfindelsens udøvelse. Tilsvarende krav er ansøgeren tvunget til at opfylde for at opnå, at ansøgningen kan bruges som prioritetsgrundlag for beskyttelse i andre lande, f. eks. USA.

Problemerne opstår, fordi man i Den europæiske Patentkonvention har indført den (forståelige) forenkling, at man adskiller ny-